

א וידבר יהוה אל-משה לאמר:

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

ומליל יי עם משה למימר:

ב דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם מועדי יהוה אשר-תקראו אתם מקראי קדש אלה הם מועדי:

דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם מועדי יהוה אשר-תקראו אתם מקראי קדש אלה הם מועדי: מליל עם בני ישראל ותימר להון מועדיא דיי די תערעון יתהון מערעי קדיש אלין אנון מועדי:

ג ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא-קדש כל-מלאכה לא תעשו שבת הוא ליהוה בכל מושבתיכם:

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא-קדש כל-מלאכה לא תעשו שבת הוא ליהוה בכל מושבתיכם:

שתא יומין תתעבד עבידא וביומא שביעאה שבת שבתא מערע קדיש כל עבידא לא תעבדון שבתא היא קדם יי בכל מותבניכון: פ

ד אלה מועדי יהוה מקראי קדש אשר-תקראו אתם במועדים:

אלה מועדי יהוה מקראי קדש אשר-תקראו אתם במועדים:

אלין מועדיא דיי מערעי קדיש די תערעון יתהון בזמניהון:

ה בתדש הראשון בארבעה עשר לחדש בין הערבים פסח ליהוה:

בתדש הראשון בארבעה עשר לחדש בין הערבים פסח ליהוה:

בירחא קדמאה בארבעת עשרא לירחא בין שמשא פסחא קדם יי:

רש"י

(ב) דבר אל-בני ישראל וגו' מועדי ה', עשה מועדות, שיהיו ישראל מלמדין בהם; שמעברים את השנה על גליות שנעקרו ממקומן לעלות לרגל, ועדין לא הגיעו לירושלים:

(ג) ששת ימים, מה ענין שבת אצל מועדות, ללמדך שכל המחלל את המועדות — מעלין עליו כאלו חלל את השבתות, וכל המקיים את המועדות — מעלין עליו כאלו קיים את השבתות:

(ד) אלה מועדי ה', למעלה מדבר בעבור שנה, וכאן מדבר בקדוש החדש:

(ה) בין הערבים, משש שעות ולמעלה. פסח לה', הקרבת קרבן ששמו 'פסח':

ו ובחמשה עשר יום לחדש הזה תג המצות ליהנה שבעת ימים מצות תאכלו:

ובחמשה עשר יום לחדש הזה תג המצות ליהנה שבעת ימים מצות תאכלו:

ובחמשת עשר יומא לירחא הדין חגא דפטיריא קדם יי שבועא יומין פטיר תיכלון:

ז ביום הראשון מקרא קדש יהיה לכם כל-מלאכת עבודה לא תעשו:

ביום הראשון מקרא קדש יהיה לכם כל-מלאכת עבודה לא תעשו:

ביומא קדמאה מערע קדיש יהי לכון כל עבדת פלחן לא תעבדון:

ח והקרבתם אשה ליהנה שבעת ימים ביום השביעי מקרא קדש כל-מלאכת עבודה לא

תעשו:

והקרבתם אשה ליהנה שבעת ימים ביום השביעי מקרא קדש כל-מלאכת עבודה לא תעשו: ותקרבון

קרפנא קדם יי שבועא יומין ביומא שביעאה מערע קדיש פל עבדת פלחן לא תעבדון: פ

ט וידבר יהנה אל-משה לאמר:

וידבר יהנה אל-משה לאמר:

ומליל יי עם משה למימר:

י דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם כִּי-תבאו אל-הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם

את-קצירה והבאתם את-עמר ראשית קצירכם אל-הכהן:

דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם כִּי-תבאו אל-הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את-קצירה

והבאתם את-עמר ראשית קצירכם אל-הכהן:

מליל עם בני ישראל ותימר להון ארי תעלון לארעא די אנא יהב לכון ותחצדון ית חצדה ותיתון ית

עומרא ריש חצדכון לות פהנא:

רשי

(ח) והקרבתם אשה וגו', הם המוספין האמורים בפרשת פינחס; ולמה נאמרו כאן — לומר לך, שאין המוספין מעפבין זה את זה (מנחות מט.). והקרבתם אשה לה', מכל מקום; אם אין פרים — הבא אילים, ואם אין פרים ואילים — הבא כבשים. שבעת ימים, כל מקום שנאמר "שבעת", כמין שם דבר הוא, שבווע של ימים; שטיג"א בלע"ז, וכן כל לשון "שמונת", "ששת", "חמשת", "שלשת". מלאכת עבודה, אפלו מלאכות החשובות לכם עבודה וצרוף, שיש חסרון כִּיס בפטלה שלהן, כגון דבר האבד, כך הבנתי מתורת כהנים (כג קפז), דקתני: יכול אף חלו של מועד יהא אסור במלאכת עבודה וכו':

(י) ראשית קצירכם, שתהא ראשונה לקציר (מנחות עא.). עמר, 'עשירית האיפה', כך היתה שמה, כמו 'וימדו בעמר' (שמות

יא והניף את־העמר לפני יהוה לרצונכם ממחרת השבת יניפנו הכהן:
והניף את־העמר לפני יהוה לרצונכם ממחרת השבת יניפנו הכהן:
וירים ית עומר קדם יי לרעוא לכוון מבתר יומא טבא ירימניה כהנא :

יב ועשיתם ביום הניפכם את־העמר כבש תמים בן־שנתו לעלה ליהוה:
ועשיתם ביום הניפכם את־העמר כבש תמים בן־שנתו לעלה ליהוה:
ותעבדון ביומא דארמותכון ית עומר קדם אמר שלים בר שתיה לעלתא קדם יי :

יג ומנחתו שני עשרנים סלת בלולה בשמן אשה ליהוה ריח ניחח ונסכה יין רביעת
הקין:

ומנחתו שני עשרנים סלת בלולה בשמן אשה ליהוה ריח ניחח ונסכה יין רביעת הקין:
ומנחתיה תרין עשרונים סלתא דפילא במשח קרבנא קדם יי לאתקבלא ברעוא ונספיה חמרא רבעות
הינא :

יד ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד־עצם היום הזה עד הביאכם את־קרנן אלהיכם
חקת עולם לדרתיכם בכל משבתיכם:
ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד־עצם היום הזה עד הביאכם את־קרנן אלהיכם חקת עולם לדרתיכם
בכל משבתיכם:
ולחם וקלי ופרוכן לא תיכלון עד פרו יומא הדין עד איתואיכוון ית קרבן אלהכוון קים עלם לדריכוון
בכל מותבניכוון :

רשי

(יא) והניף, כל תנופה — מוליך ומביא, מעלה ומוריד. מוליך ומביא — לעצור רוחות רעות, מעלה ומוריד — לעצור
טללים רעים (מנחות סא. סב.). לרצונכם, אם תקריבו כמשפט הזה — יהיה לרצון לכם. ממחרת השבת, ממחרת יום־טוב
הראשון של פסח, שאם אתה אומר שבת בראשית — אי אתה יודע איזהו (מנחות סו.) :

(יב) ועשיתם וגו' כבש, חובה לעמר הוא בא :

(יג) ומנחתו, מנחת נסכיו. שני עשרנים, כפולה היתה. ונסכו יין רביעת הקין, אף־על־פי שמנחתו כפולה אין נסכיו
כפולים (מנחות פט.) :

(יד) וקלי, קמח עשוי מפרמל רך שמבישין אותו בתנור. וכרמל, הן קליות שקורין גרינד'ש. בכל משבתיכם, נחלקו בו
חכמי ישראל: יש שלמדו מכאן שהחדש נוהג בחוצה לארץ, ויש אומרים: לא בא אלא ללמד, שלא נצטוו על החדש
אלא לאחר ירשה וישיבה, משכבשו וחלקו (קידושין לו ע"א) :

טו וּמִפְּרִתֶם לָכֵם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּיאֲכֶם אֶת-עֶמְרֵ הַתְּנוּפָה שִׁבְעַ שַׁבָּתוֹת תְּמִימַת תִּהְיֶינָה:

וּמִפְּרִתֶם לָכֵם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּיאֲכֶם אֶת-עֶמְרֵ הַתְּנוּפָה שִׁבְעַ שַׁבָּתוֹת תְּמִימַת תִּהְיֶינָה: וְתִמְנֹן לְכוּן מִבְּתֵר יוֹמָא טָבָא מִיּוֹם אִיתוֹאִיכוּן יַת עוּמְרָא דְאַרְמוּתָא שִׁבְעָא שָׁבוּעִין שְׁלָמִין יְהוּן:

טז עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׂבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה: עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׂבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה: עַד מִבְּתֵר שָׁבוּעָתָא שְׂבִיעִיתָא תִּמְנֹן חֲמִשִּׁין יוֹמִין וְתִקְרְבוּן מִנְחָתָא חֲדָתָא קָדָם יי:

יז מִמוֹשְׁבֵיכֶם * תֵּבִיאוּ | לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתִּים שְׁנַי עֶשְׂרִים סֵלֶת תִּהְיֶינָה חֶמֶץ תִּאֲפִינָה בְּכוּרִים לַיהוָה: בְּכוּרִים לַיהוָה:

מִמוֹשְׁבֵיכֶם תֵּבִיאוּ | לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתִּים שְׁנַי עֶשְׂרִים סֵלֶת תִּהְיֶינָה חֶמֶץ תִּאֲפִינָה בְּכוּרִים לַיהוָה: מִמוֹתְבְּנִיכוֹן תִּיתוֹן לֶחֶם אֲרָמוּתָא תִּרְתִּין (גְּרִיצוֹ) תִּרְיִן עֶשְׂרוֹנִין סֵלְתָא יְהוּן חֲמִיעַ יִתְאַפְּן בְּכוּרִין קָדָם יי:

יח וְהִקְרַבְתֶּם עַל-הַלֶּחֶם שְׁבַעַת כִּבְשִׁים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפָר בֶּן-בְּקָר אֶחָד וְאֵילָם שְׁנַי יִהְיוּ עֲלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם אִשָּׁה רִיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְהִקְרַבְתֶּם עַל-הַלֶּחֶם שְׁבַעַת כִּבְשִׁים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפָר בֶּן-בְּקָר אֶחָד וְאֵילָם שְׁנַי יִהְיוּ עֲלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם אִשָּׁה רִיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:

יְתִיב עַל לַחְמָא שִׁבְעָא אֲמָרִין שְׁלָמִין בְּנֵי שָׁנָא וְתוֹר פֵּר תוֹרֵי חַד וְדְכִרִין תִּרְיִן יְהוּן עֲלָתָא קָדָם יי: וּמִנְחָתְהוֹן וְנִסְכֵיהוֹן קִרְבַּן דְּמִתְקַבַּל בְּרַעְוָא קָדָם יי:

רע"ו

(טו) מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת, 'מִמַּחֲרַת יוֹם-טוֹב' (מנחות סה:). תְּמִימַת תִּהְיֶינָה, מִלְּמַד שְׁמִתְחִיל וּמוֹנָה מִבְּעָרְב, שָׂאם לֹא בֵּן אֵינֶן תְּמִימוֹת (מנחות סד:):

(טז) הַשַּׁבָּת הַשְּׂבִיעִית, כְּתִרְגוּמוֹ: 'שָׁבוּעָתָא שְׂבִיעִיתָא'. עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׂבִיעִית תִּסְפְּרוּ [וּגוֹ], וְלֹא עַד בְּכֻלָּל, וְהֵן אֲרַבְעִים וְתִשְׁעָה יוֹם. 'חֲמִשִּׁים יוֹם — וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לֵה' — בַּיּוֹם הַחֲמִשִּׁים תִּקְרִיבוּהָ. [וְאוֹמֵר אֲנִי: זֶה מִדְּרִשׁוֹ, אֲבָל פְּשׁוּטוֹ: 'עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׂבִיעִית שֶׁהוּא יוֹם חֲמִשִּׁים, תִּסְפְּרוּ; וּמִקְרָא מְסֻרָס הוּא]. מִנְחָה חֲדָשָׁה, הִיא הַמִּנְחָה הָרִאשׁוֹנָה, שֶׁהוּבָאָה מִן הַחֲדָשׁ. וְאִם תֹּאמְרוּ: הֲרִי קִרְבָּה מִנְחַת הָעֶמֶר — אֵינָה כְּשֶׁאֵר כָּל הַמִּנְחוֹת, שֶׁהִיא בָּאָה מִן הַשְּׂעוּרִים:

(יז) מִמוֹשְׁבֵיכֶם — וְלֹא מִחוּצָה לְאַרְצָךְ (מנחות פג:). לֶחֶם תְּנוּפָה, 'לֶחֶם תְּרוּמָה הַמּוּרָם לְשֵׁם גְּבוּהָ' — וְזוֹ הִיא הַמִּנְחָה הַחֲדָשָׁה הָאֲמוּרָה לְמַעְלָה. בְּכוּרִים, רִאשׁוֹנָה לְכָל הַמִּנְחוֹת, אֵף לְמִנְחַת קִנְאוֹת הַבָּאָה מִן הַשְּׂעוּרִים לֹא תִקְרַב מִן הַחֲדָשׁ קָדָם לְשִׁתֵּי הַלֶּחֶם (מנחות פד:):

(יח) עַל-הַלֶּחֶם, 'בְּגִלְל הַלֶּחֶם' — חוֹבָה לְלֶחֶם. וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם, כְּמִשְׁפֵּט מִנְחָה וְנִסְכִּים הַמְּפֻרָשִׁים בְּכָל בְּהֵמָה בְּפִרְשֵׁת

יט וְעִשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת וּשְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה לְזִבְחַ שְׁלָמִים:
וְעִשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת וּשְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה לְזִבְחַ שְׁלָמִים:
וְתַעֲבֹדוּן צִפִּיר בַּר עֲזִי חֵד לְחַטָּאתָא וְתֵרִין אֲמֵרִין בְּנֵי שָׁנָא לְנִכְסַת קוּדְשִׁיא :

כ וְהִנִּיף הַכֹּהֵן | אַתֶּם עַל לֶחֶם הַבִּכּוֹרִים תִּנּוּפֶה לִפְנֵי יְהוָה עַל־שְׁנֵי כִבְשִׂים קָדָשׁ יִהְיוּ לִיהוָה לַבָּהֶן:

וְהִנִּיף הַכֹּהֵן | אַתֶּם עַל לֶחֶם הַבִּכּוֹרִים תִּנּוּפֶה לִפְנֵי יְהוָה עַל־שְׁנֵי כִבְשִׂים קָדָשׁ יִהְיוּ לִיהוָה לַבָּהֶן:
וִירִים כִּהְנָא יְתַהוּן עַל לֶחֶם בִּפְוִרְיָא אֲרַמָּא קָדָם יִי עַל תֵּרִין אֲמֵרִין קוּדְשִׁיא יְהוּן קָדָם יִי לְכַהְנָא :

כא וּקְרֵאתֶם בְּעֶצֶם | הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מִלְאָכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבְּתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם:

וּקְרֵאתֶם בְּעֶצֶם | הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מִלְאָכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבְּתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם:

וְתַעֲרֶעוּן בְּכֶרֶן יוֹמָא הָדִין מְעַרַע קֹדִישׁ יְהִי לְכוּן כָּל עֲבִידַת פְּלִחָן לָא תַעֲבֹדוּן קָנִים עָלֶם בְּכָל מוֹתְבַנְיֹכוּן לְדַרְיֹכוּן :

כב וּבְקִצְרֹכֶם אֶת־קִצִּיר אֲרֻצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ בְּקִצְרֹךְ וְלִקְטַת קִצִּירֹךְ לֹא תִלְקַט לְעֵנִי וְלִגְרַת תַּעֲזֹב אֶתֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וּבְקִצְרֹכֶם אֶת־קִצִּיר אֲרֻצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ בְּקִצְרֹךְ וְלִקְטַת קִצִּירֹךְ לֹא תִלְקַט לְעֵנִי וְלִגְרַת תַּעֲזֹב אֶתֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וּבַמַּחְצְדֹכוֹן יֵת חֲצָדָא דְאַרְעֹכוֹן לֹא תִשְׁיַצִּי פֶּאֶתָא דְחֻקְלָךְ בְּמַחְצְדָךְ וְלִקְטָא דְחֻצְדָךְ לֹא תִלְקַט לְעֵנִי וְלִגְרִירִי תִשְׁבּוּק יְתַהוּן אֲנָא יִי אֱלֹהֵיכֶם : פ חמישי

===== רש"י =====

נְסֻכִים (במדבר טו, ד"י) שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרוֹנִים לָפָר, וּשְׁנַיִם עֶשְׂרוֹנִים לְאֵיל וְעֶשְׂרוֹן לְכֶבֶשׂ, זוּ הִיא הַמִּנְחָה. וְהַנְּסֻכִים: "חֻצִּי הֵהִין לָפָר, וְשְׁלִישִׁית הֵהִין לְאֵיל וּרְבִיעִית הֵהִין לְכֶבֶשׂ":

(יט) וְעִשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים, יְכוּל שְׁבַעַת הַכִּבְשִׂים (שְׁבַפְסוּק יח) וְהַשְּׁעִיר הָאֲמוּרִים כָּאן, הֵם שְׁבַעַת הַכִּבְשִׂים וְהַשְּׁעִיר הָאֲמוּרִים בְּחֻמֶשׁ הַפְּקוּדִים' (במדבר כח, כד-ל), כְּשִׂאֲתָהּ מְגִיעַ אֶצֶל פָּרִים וְאֵילִים (שם, כז) אֵינָן הֵם — אָמַר מַעֲתָה: אֵלוֹ לְעֶצְמָן וְאֵלוֹ לְעֶצְמָן; אֵלוֹ קָרְבוּ בְּגִלְלַת הַלֶּחֶם וְאֵלוֹ לְמוֹסָפִין:

(כ) וְהִנִּיף הַכֹּהֵן אֶתֶם, מְלַמֵּד — שְׁטַעוֹנִין תִּנּוּפֶה מְחִיִּים (מנחות סא, סב.). יְכוּל כָּלֶם — תִּלְמוּד לומר: "עַל־שְׁנֵי כִבְשִׂים". קָדָשׁ יִהְיוּ, לְפִי שְׁשִׁלְמִי־יְחִיד קָדָשִׁים קָלִים, הַזֶּקֶק לומר בְּשִׁלְמִי־צְבוּר, שֶׁהֵן קָדָשִׁי קָדָשִׁים:

(כב) וּבְקִצְרֹכֶם, חֲזוּר וּשְׁנָה, לְעַבְרָה עֲלֵיהֶן בְּשָׁנֵי לְאוּיִן. אָמַר רַבִּי [אַבְדִּימָס] [אַבְדִּימִי] [בַר רַבִּי יוֹסִי] בְּרַבִּי יוֹסֵף: מָה רָאָה הַכֹּהֵן לְתַנְּהָ בְּאֲמֻצַּע הָרְגָלִים: פֶּסַח וְעֶצְרַת מִכָּאן, וְרֹאשׁ־הַשָּׁנָה וְיוֹם־הַכְּפוּרִים וְהַחֵג מִכָּאן, לְלַמֵּדָךְ — שְׁכַל הַנּוֹתֵן לְקַט